

Kegyes hazugság - nem több!

„A családomat

Voltak gyerekkorodban titkaid?

Igen. Meglehetősen ideális körülmények között nőttem fel, ugyanis hétéves koromban kiköltöztünk a városból. Az utcánkban rengeteg gyerek lakott, arról nem is beszélve, hogy volt egy nagy rét, egy számunkra hatalmasnak tűnő tó és egy erdős rész is a környéken. Ott pedig nagyon nagy dolgok történtek ám! A kukoricaföldön például titkos bunkert építettünk a csősz előtt. És amikor mondjuk kiderült valami... Most jön az, hogy ki szeretné szedni belőled egy történetet.

A legtöbb problémám „a megbeszélt időpontban nem érné haza” féle esetekből eredt. Mindig azon sumákoltam, hogy például hogyan maradhatnék még focizni, és így állandóan elkéstem – egyébként azóta is. Amikor pedig hazafelé mentem, folyamatosan szidtam magam, hogy ez volt az utolsó, meg hogy lehetek ilyen, biztos ki fogok kapni – és lettek is ebből súlyos verések. Többek között akkor, amikor azt hittem, hogy nem lesznek otthon a szüleim, és majd jól beszélizzolok előtük, aztán persze otthon voltak.

Mikor és mit érdemes eltitkolni?

Az lenne az ideális, ha semmit sem kellene. Onnantól kezdve pedig lavinaszerűen működik a dolog. Ha egymás előtt nagyon sok titka van két embernek – mondjuk egy párkapcsolatra lebontva –, akkor hosszú távon biztosan nem fog működni.

Titkok terén mi fér bele egy kapcsolatba?

Jókat kérdezel, mivel ezekre nem lehet általánosságban válaszolni. Személyre szabott.

Igyekszik az ember.

Pedig elég diplomatikusan válaszolok: kis, kegyes hazugságok beleférnek.

A titkok és a barátok valahol összefüggnek. Mesélnél a barátságaidról?

Hál’ istennek van egy pár közeli barátom, de hozzáteszem, hogy nem az utóbbi években ismertem meg őket. A zenekar óta sokkal nehezebben döntöttem el, hogy az érdeklődés, amit irányomba

Ma már minden ellen védekeznünk kell, és nincs ez máshogy a titkokkal sem. Tibi titok elleni módszere az, hogy nem tud titkot tartani – legalábbis ezt állítja...

rosszul érinti a negatív kritika"

nyújtanak, kinek szól. Magának az embernek, vagy annak, akit a tévében látnak, a rádióban hallanak. Úgyhogy az utóbbi időben nem kötöttem túl nagy barátságokat, leszámítva a sofőrünket, akivel tényleg közeli kapcsolatban vagyunk, legalábbis én. Szinte mindegyik barátom zenész, és ezáltal van egy közös kapocs köztünk. Tulajdonképpen kifogyhatatlan tárháza ez a beszélgetéseknek. Egyébként nagyon fontos számomra, hogy a barátom jó ember legyen. Azt gondolom, hogy minden barátomra számíthatok, és ezt eddig be is bizonyították.

Mi történik olyankor, ha nyomasztó titkot bízna rád?

Elég nagy bajba kerülök. Ahhoz szokott húzni a szívem – hogyha muszáj valamelyik irányba elmozdulni –, akit közelebb állónak tartok magamhoz.

Persze csak ha két emberről van szó. Annak az érdekeit nézve próbálom az ügyet továbbítani vagy nem továbbítani. De nem szeretem mások titkait. Ha valaki kérdezi, hogy tudsz titkot tartani, rögtön rávágom: á, én nem, úgyhogy inkább ne is mondd el, amit akartál! Miért akarja egy másik emberre hárítani a felelősséget, hogy kiderül-e vagy sem a szupertitkos információja?

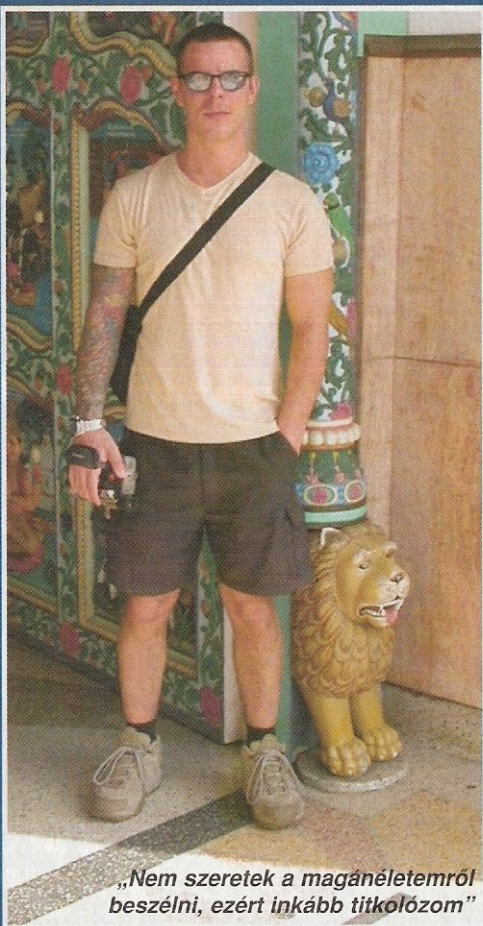
Ez nagyon érdekes megközelítés. Végül pedig: mi az, amit a média tudhat rólad?

Tomival mindketten meglehetősen közvetlen emberek vagyunk, és ha valaki interjút készít velünk, nem feltétlenül a kérdésre válaszolunk, ha-

nem próbálunk beszélgetni is. Viszont sokszor fordult elő, hogy egy mondatot kiemelték a szövegkörnyezetből, és más körítést adtak neki. Így, bár te mondtad, de mégsem úgy értetted. Emiatt egyre óvatosabbak vagyunk. Nem nagyon szeretek a magánéletemről beszélni, mivel a családomnak, a szüleimnek, a barátaimnak rosszul eshetnek a negatív kritikák, hiszen nincsenek felkészülve, hogy kezelni tudják a rosszindulatúságot. Kérdezik, hogy miért titkolózom, hát ezért.

Az embernek meg kell védenie a magánéleletét.

Igen, és éppen ezért kell megtalálni az egyensúlyt, mert ha soha semmit nem mondasz el magadról, akkor is csak pletykák fognak szárnyra kapni. Nehéz ügy.

„Nem szeretek a magánéletemről beszélni, ezért inkább titkolózom”